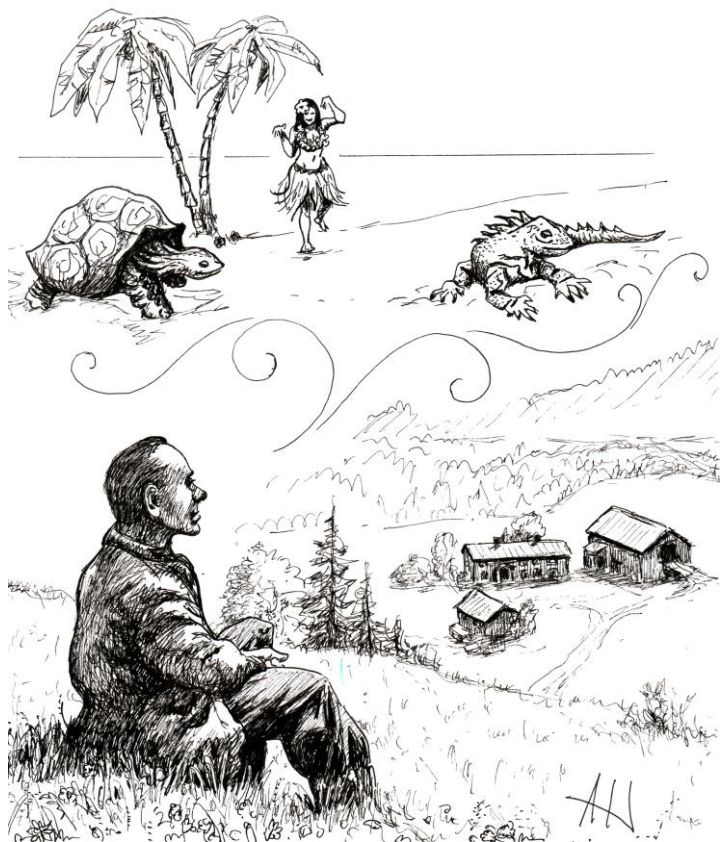

1926 Galapagos - drømmen som brast

Han satt i åsryggene ovenfor Ingstadgårdene, og myste utover dalen - sjela var noe rastløs. Det var så mange tanker som kom samtidig. Som andre hadde han sine drømmer. Men oppveksten og forholdene i Hegra var jordnære. Slektsbåndene til Sparbu og Buvika vitnet om folk med tæl. Det ga håp. Signaler fra den store verden var urovekkende. Tyskland var i bevegelse. Utvandringen til Amerika tok seg brått opp igjen, spesielt fra Italia. Dette forundret ham litt da Montana var i full oppløsning, depresjon førte til at over 60 % av ranchene gikk konkurs i 1922. Lite ante han selvsagt at denne bølgen skulle slå inn over New York sju år senere, og sette hele verden på kanten av avgrunnen. Han visste at flere ungdommer i dalføret gikk med tanken om å utvandre til Amerika - han var så absolutt ikke fremmed for tanken selv heller. Hans trygge oppvekst og bakgrunn var et hinder. Han følte nok at hans familie klarte seg ganske så bra. Etter middelskolen (realskolen) tok han selv skogskolen, og trodde vel i og for seg på en trygg framtid. Men enere og ressurssterke har en tendens til å utfordre, prøve og strekke seg litt gjennom drømmer og eventyrlyst. Likevel var det alltid overveininger, det å være realist og rasjonell. Gården hadde hans bror, Asbjørn, nettopp overtatt, og trygge og gode jobber skulle han nok kunne få seg et sted i Nord-Trøndelag, tross de mørke skyer som dukket opp over alt i verden og sikkert ville påvirke lille Norge også. Og her var han brått ved stikkordet: "*dukke opp....*". Plutselig kom det et signal, for ikke å si et opprop om å prøve lykken i Sør-Amerika, et annet kontinent. Det reelle Amerika og Australia ble parkert. Brått dukket navnet Galapagos opp, som fra intet - fra en annen verden. Stedet like eksotisk som det var vanskelig å uttale for en hegrasbygg. Rett nok erindret han at han for noen år siden las om en ekspedisjon som visstnok endte på disse øyene utfor kysten av Ecuador i Sør-Amerika. Derfor hadde han i det minste himmelretningen plassert. Hadde han kunne se i en annen uoppnåelig retning, nemlig fremtiden - ville han sett at Thor Heyerdahl skulle plassere Galapagos på kartet også for oss langt her nord.

Slik møter vi Johan Kristian Schiefloe, en ung mann som sitter i åsryggene i Hegra en høstdag i 1925 og tenker over sitt liv, for ikke å si sin fremtid. Han hadde fulgt litt med i annonsene, hvor et aksjeselskap hadde etablert seg med formål å organisere og finansiere en norsk bosetning på Galapagos. Han hadde gjort sine undersøkelser, fulgt med i avisene om skip som allerede hadde blitt kjøpt og sendt avsted med de første emigrantene. Nå måtte han ut i naturen, som den "skogsmannen" han var. Her kunne han tenke klarere. Drømmer vs realisme. Han ser ned på gården, vender blikket til venstre mot Hegra - ser vestover i dobbelt forstand - kanskje så han Galapagos helt der ute. Det forvirret nok mer en det avklarte. Røtter er ikke like enkle å rive

Johan Kristian Schiefloe tenker over livets veivalg

opp. Hegra var tryggheten. Men han var sterk, fryktløs og oppvakt - og drømmene sterke.....disse urolige genene som vel ligger latente hos oss alle.

Johan Kristian Schiefloe ble født den 14. desember 1902, som nummer to i en ungflokk på fem i familien Sigrid og Jon Martin Schiefloe. De hadde kommet til Hegra i 1905, hvor far Jon Martin forpaktet Hegra meieri, før han ble bestyrer i 1915, samme året som han kjøpte Ingstad Østre (224/1). Jon Martin Schiefloe var en driftig kar og politiker. I 1952 ble han tildelt Kongens fortjenestemedalje i sølv for arbeid innen jordbruket, og spesielt for sitt fremragende rasjonaliseringsarbeid innen meieribruket.

Det er ikke like lett å si når nordmenn første gangen kom til øyene som utgjør Galapagos. Rett nok hadde mange norsk skuter seilt forbi, men kanskje aldri vært i land. Men i mai 1907 kommer kaptein Emil Petersen og hans 19 manns besetning ut for et havari med barken Alexandra i nærheten av Floreana, en av øyene innen Galapagos. De må forlate skipet i to lettbåter. Disse kommer etter to døgn vekk fra hverandre. Lettbåten med førstestyrmann klarer å ro til Floreana på tre døgn, mens kapteinen og hans følge blir savnet og senere erklært omkommet. Men hjemme i Mandal nekter familien å gi opp håpet, og leier en liten skonnert "Jasinta Isadora" med den lommekjente tyske skipperen Bohnhoff. På denne måten blir de savnede funnet på øya Santa Cruz, hvor de i seks måneder hadde fristet ufrivillig en Robinson Crusoe-tilværelse. To av mannskapet var da døde. Emil Petersen bar gullet til en verdi av 600 pund sterling i et pengebelt rundt magen. Dette gravde han ned. Da de ble reddet var det ingen som tenkte på gullet, og det har aldri blitt funnet. Stein Hoff sier det i sin bok "Drømmen om Galapagos" så betegne: *"Noe utenom beregningene har nordmenn nedlagt sitt første offer til Galapagos gamle guder. Det skulle ikke bli det siste"*.

Kilde: Erling M. Lilleflorhaug
14. mai 2012

Det ble knyttet mange beretninger til det forunderlige seilasen og havariet med Alexandria. Skipperen Emil Petersen dro aldri mer til sjøs, og snakket aldri om sine opplevelser på Galapagos, til tross for at han ble feiret som en helt. Men han fikk nok lite ærefull omtale hos Lloyds som betalte ut 30 000 pund etter at skuta Alexandria drev i land i Port Villamil. Derimot var det andre av de overlevende som snakket stort om Santa Cruz og Galapagos. Historiene ble mer og mer fargerike. Olaf Eilertsen, en erfaren skipper fra Larvik, blir betatt av fortellingene, blant annet fra en av de som overlevde, Herman Karlsen - som nå var tømmermann på "Fiery Cross", hvor Eilertsen var skipper. Denne Olaf Eilertsen gjør sine undersøkelser, planlegger og drømmer. Årene går. Men i 1924 begynner Eilertsen å bli rastløs. USA og Canada var ikke lenger attraktivt nok, og sammen med noen venner begynner de første planer for organisert utvandring til Galapagos å ta form. Alt dette forteller Eilertsen til den kjente August F. Christensen i Sandefjord (inngift i familien), som hadde gjort det stort innen hvalfangeri, var konsul for Ecuador - og hadde skrevet mange artikler om Galapagos. Det ble snakket om en ekspedisjon. Allerede i slutten av 1880 årene var det planer om en

På Ingstad østre, torsdag 23. august 2012

F.v: Svein Schiefloe, Gerd Schiefloe, Ole Sivert Schiefloe, Thomas Schiefloe, Arve Arstad, Bjørg Schiefloe, Jon Martin Schiefloe, Tove Stokke, Christian Stokke m/dattera Emma Katrine på armen.

Foran: Johan og Sivert Schiefloe, Hanna Amalie Arstad Fuglem og Marit Arstad Schiefloe

norsk bosetning på Galapagos. Det var dannet et selskap i Ecuador med sikte på å invitere emigranter fra Sveits og Skandinavia til Galapagos. I 1886 leverte Adolfo Beck, en av initiativtagerne - en liste til den ecuadoriske regjering med navn på nordmenn som ønsket å bosette seg på øyene: "*Utmerkede, hardt arbeidende sjøfolk og fiskere ypperlig egnet til å kolonisere øyene*". Og flere kunne skaffes, het det også. Men så forlangte regjeringen i Quito at alle som bosatte seg på Galapagos straks måtte bli ecuadoriske stasborgere. Dermed ble planene aldri satt ut i live.

Men så, mange år senere - blir det altså gjennom Eilertsen, og fremfor alt August F. Christensen, som nå er skipsreder - blåst liv i planene igjen. Siden Christensen var konsul for Ecuador, klarte han å få godkjent sine koloniseringsplaner. Avtalen skulle gi alle nordmenn

som slo seg ned på Galapagos 200 mål jord hver og skattefrihet de første 10 årene. Dessuten skulle de få beholde sitt norske stasborgerskap. Christensen og hans folk fikk også rettighetene til all jakt, fiske og fangst på de ubebodde øyene hvor nordmenn måtte slå seg ned. I februar 1923 inviterer han alle "ærlige nordmenn" til å bosette seg på disse "muligheternes øer". Halvannet år senere danner August F. Christensen, og hans bror Lars, *La Colonia de Floreana*, hvis aksjeselskap skulle organisere og finansiere et norsk bosetningsforsøk på Galapagos. De som stod bak selskapet, hadde trolig aldri vært på øyene, men baserte seg mye på Kristiania-journalistene Finn Støren og Per Bang, som sammen med Jens Aschehoug - bodde på øyene i 1921/22. Med dette som bakgrunn ble det laget et prospekt som omlag 300 i hele Norge merket seg, solgte gård og grunn - og vinterklær.

Skipsreder Christensen fikk tak i en båt, som het "Start" - den ble hentet i Sverige, omdøpt til "Floreana" - og skulle ta den første ekspedisjonen til Galapagos, med avreise 16. mai 1925. Å fylle ekspedisjonen med kvalifisert mannskap var meget enkelt, folk stod i kø for bli en av de 20 ombord. Det er ikke dette kapittelets hensikt å fortelle om turen, om koloniseringen i Post Office Bay av de første ti nordmennene, ei heller om neste skip som dro avsted: Isabela, og om kaptein Paul Bruuns mistenkelige karriere, men hoppe direkte tilbake til ideskaperen Olaf Eilertsen. Alt tyder på at han ble parkert av August F. Christensen. Dette fører til at Eilertsen - som mest er i ferd med å bli landkrabbe - omsider kommer seg ut av sin depresjon, og danner et nytt aksjeselskap hvis formål var å kolonisere Galapagos, denne gangen øya Santa Cruz. Etter en del om og men, klarer han å få avsted to skip: "Ulva" og "Alatga", med seg selv som leder og skipper på "Ulva", med 44 ombord.

*Johan Kristian Schiefloe
i Sør-Amerika et sted*

Alle de såkalte "ekspedisjonene" baserte seg på at interessenter kjøpt seg en andel på kr 3 000, samt inngikk kontrakt på satte vilkår. Før avreise med "Ulva" var det hele 1 200 som hadde søkt, bare siste dagen kom det inn ca. 100 henvendelser. På et vis var det to konkurrerende selskap som tilbød emigrasjon til Galapagos. *La Colonia de Floreana* lyktes med sine to skip, og *La Colonia de Santa Cruz* lyktes med "Ulva". Til sammen hadde nå omlag 67 forlatt Norge for Galapagos.

Alatga

Hjemme i Hegra hadde Johan Kristian Schiefloe tatt sin avgjørelse. Han hadde nok tatt ut farsarven og kjøpt seg en andel. Hvorvidt han tenkte *midlertidig*, slik mange som dro til Amerika gjorde - eller om han innerst inne der og da skulle brenne alle broer til Hegra - vet vi ikke. Uansett, var det nok med tunge skritt han forlot sine foreldre og søsken en maidag i 1926. Denne avskjeden, innledningen til det ukjente - vel vitende om kanskje aldri mer å se sine kjære, sin bygd og sin barndoms trygge kløvereng, har i mange tilfeller skapt følelser og sår som kunne rive en fullstendig i stykker. Og tyngst var det nok for *ho mor*.

Mye tyder på at Johan Kristian ankom Tønsberg i midten av mai, og at avreisen var stipulert ganske så raskt deretter. Men stadige utsettelse gjorde at skipet "Alatga" ikke kom seg avsted før mandag 7. juni. "Alatga" var en 43,8 m lang motorskonnert i tre, 460 tonn brutto, som ble bygd i Florida i 1917, og var karakterisert som en dårlig seiler da bunnen var relativt flat. Så dårlig viste det seg at skipet var, at det fort fikk klengenavnet "Akta-for-tvers". Men det som skulle bli hennes og ekspedisjonens skjebne, var to slitte semidieselmotorer og en dårlig rigg.

Sammen med Johan Kristian var det og en annen nordtrønder, nemlig Sigvart Tuset fra gården Råde ved Steinkjer. Til sammen var det 42 personer om bord. Kapteinen var Alf Gude Due, som hadde kjøpt skipet og fikk overtalt Eilertsen til å utvide ekspedisjonen til to skip. Alf Gude Due var gift med Molly Hyenæs, søster til Trygve Hyenæs - som sammen med Olaf Eilertsen og nevnte Alf Gude Due utgjorde selve *La Colonia de Santa Cruz*. På dette tidspunktet var det kun entusiasme, forventninger og stor optimisme. Et godt liv under palmer ventet på andre siden av jordkloden, trodde de. Skipper Due tilkjennenga høylydt at de skulle være i Panama om sju uker og på sin destinasjon, øya Santa Cruz - om ca. to måneder. De skulle bare ha visst! De stadige utsettelsene burde kanskje ha vært en indikasjon på det som skulle komme. En må kunne anta at Johan Kristian Schiefloe slo seg sammen med Sigvart Tuset, der de gikk i Tønsbergs gater og ventet. En søker ofte sine nærmeste også geografisk.

Familien Anna & Johan Kristian Schiefloe i 1958
Bak f.v: Svein Helge, Gerd Birgit og Jon Arne
Foran f.v: mor Anna, Ole Sivert og far Johan Kristian

De første utsettelse kunne nok ikke ta juven fra det prospektet de hadde mottatt. En må huske på at tilbakemeldingene fra Galapagos fra konkurrenten var sparsomme, selv om de lå ett år foran - og søsterskipet "Ulva" var kun tre uker foran og hadde knapt passert Las Palmas. Problemet for Johan Kristian Schiefloe var at han nå fikk tid til å tenke. Tenke på de der hjemme, sitt trygge hjem - sitt trygge anker i Hegra. Tiden i Tønsberg ga rom for realisme, drømmene ble nok mer usikre - andelslaget var helt nytt, uten erfaring - mest som en eventyrreise lå foran dem. Navnet Galapagos var eksotisk og skremmende på samme tid. Dette var 1926, ikke 2012 - de hadde knapt hørt om øyene utenfor Sør-Amerika, aldri sett bilder derfra og kunne ikke på samme måte som oss i dag forestille seg hvordan det var. De hadde noen løse tråder fra et prospekt sammensatt av noen ukjente, tilfeldige sjøulker. Noen enkle datidens reisebeskrivelser, sagnomsuste fortellinger fra personer med annen innfallsvinkel - og en annonse som lovte et liv i sus og dus. Agnet var kastet, det var lett å bite på - helt logisk og fornuftig for mange. Tusenvis meldte sin interesse. I Norge, som den øvrige vestlige verden - var det som tidligere nevnt, mørke skyer på vei. Tiden i Tønsberg ga nok likevel Johan Kristian allerede en viss ettertanke. Og det skulle forsterke seg, - knapt før de hadde kommet ordentlig avsted.

Etter mye om og men, forlot de med blanke øyner brygga i Tønsberg mandag 7. juni kl 0600. Et batteri av følelser fulgte hver enkelt ut fjorden, noen så og tenkte kun fremover - andre hadde nok en gnagende tvil. Gleden over å være på vei, skulle bli meget kortvarig. Allerede ytterst i fjorden stoppet motorene. Ved 10-tiden var de på vei igjen, men ved middagstider stoppet motorene på nytt. Og slik skulle det fortsette i ukevis. Turen fra Tønsberg gjennom Kanalen skulle normalt ha tatt tre dager. Det tok 14 dager. Og det skulle bare bli verre. Mannskapet gikk i tottene på hverandre, kramelen smittet over på passasjerene - omkostningene økte, det tæret på alle tenkelig og utenkelige ressurser. Etter 34 døgn kaster de anker i Las Palmas. Susen av spansk sommer, miljø og fristelser ga ny næring. Da de var i ferd med å gi opp, fikk utført noen reparasjoner og "tatt en tur på byen", - kom optimismen sakte tilbake. Etter ti dager legger de ut på kryssingen av Atlanterhavet. Pengene var nå brukt opp for de fleste - og de seilte inn i en evig solnedgang, mest som en symbolikk - et visuelt signal om det som skulle komme. Det uroet den sindige hegrasbyggen.

Johan Kristian Schiefloe vurderer sin fremtid underveis. Til høyre i lag med en kompis, trolig i Panama

Natt til onsdag den 18. august kommer de frem til De Vestindiske Øyer, og de ankrer opp i Chritianstad på den gamle danske kolonien. Mange av de påfølgende problemer ekspedisjonen nå ble utsatt for, var at "Alatga" måtte ta ansvar for de problemer søsterskipet "Ulva" hadde satt "rederiet" i. De ble liggende i Colon fra 1. til 27. september. Sammen med matmangel, pengemangel og kun motgang, fremstod alt som en kjempestor skuffelse. Skipskassa var tom, ryktene om selskapets dårlige økonomi spredde seg raskt. De får ikke lån. De kommer i nød. Norske skip som passerte, inviterte til et måltid eller sendte over mat. Misjonsforeningen og andre kristelige organisasjoner hjelper til med mat. De mest jordnære synes nå å ha fått nok. Under stor krangel og munnhuggeri, forlater tre aksjonærer skipet og ekspedisjonen.

Mandag 27. september om kvelden legger "Alatga" ut på den siste strekningen til Galapagos. Alt så ut til endelig å gå deres vei, men så stanset motoren igjen. I tillegg kom uværet, river mye av riggen i filler, seilene blir blåst i stykker - det ene tar det andre - og til slutt ligger de og driver ute på storhavet. Flere er syke, utmattede, sultne - de navigerer feil - og alt går mot en total undergang. Kapteinen bestemmer seg for å snu. De må kaste anker, forsøker å reparere - blir liggende i ro i dagevis. Endelig, etter en hel måned - som totalt skipbrudne - ender de på nytt opp utenfor Panama City den 1. november. En forferdelig opplevelse, ikke minst for en landkrabbe fra Hegra. Nå begynner et møysommelig salg av utstyr fra båten, for å skaffe penger til mat - og etter noen dager får de solgt hele skipet for 10 000 dollar. Etter at gjeld er dekket og en del medlemmer har forlatt selskapet og derved fraskrevet seg sine rettigheter, blir det 150 dollar igjen pr. mann. Johan Kristian Schiefloes store drøm endte brått og brutalt i Panama City.

F.v: Gunnar Sonen, Alfild Sonen (f. Bakken), Hanna Amalie Sonen (f. Holm), Johan Kristian Schiefloe og Anna Nikoline Schiefloe (f. Sonen)

Bare fire mann bestemmer seg for å følge sin drøm om å nå Galapagos. Blant disse var nordtrønderen Tuset fra Steinkjer. De andre ble mest sagt spredt for alle vinder i Sør-Amerika, og startet en møysommelig "jobbing hjemover igjen". På dette tidspunktet har flere av de første som ankom Galapagos, forlatt øyene. Tuset og hans tre kamerater møtte noen av disse og fikk høre om det de kalte for bedrageri, lureri og fantasifortellinger. "Øyene er noen

tørre askehauger som bare passer for øgler og hai og en håndfull negre", ble det sagt. På sin siste etappe mot Galapagos møter de også personer fra en annen ekspedisjon, ledet av Harry Randall med skipet "Albemarle". Denne ekspedisjonen startet med 83 mennesker fra Oslo den 2. september 1926, altså lenge etter at "Alatga" hadde dratt avsted fra Tønsberg. Men også personer fra denne ekspedisjonen hoppet omsider av. Men en håndfull ble med til "the bitter end" og faktisk ble av de meget få som etablerte seg i perioder og permanent på Galapagos, blant annet Guldbergfamilien fra Dombås, min egen slekt. Dette er personer som har etterkommere på Galapagos den dag i dag, hvor blant annet avdøde Kari Guldberg virkelig har satt spor etter seg på disse fjerne øyene. Hun er femmenning av min bestemor. Hennes dramatiske liv på Galapagos kan leses i boka til Stein Hoff om Galapagos. En utrolig historie om ei sterk kvinne fra Norges tak.

***Eksotiske drømmer vedvarer i slekta.
Her Jens Arne Schiefloe og hans
japanske kone Hitomi Eye***

Så godt som alle som forsøkte seg, mislyktes - ja, de fleste kom aldri fram, slik som Johan Kristian Schiefloe. Av de som kom fram, var det nesten ingen som ble værende. Drømmen om Galapagos var naiv og total urealistisk. Men ikke for mine slektninger. Kari Guldberg kom tilbake til Norge en kort periode, hvor hun blant annet jobbet på Sten & Strøm i Oslo. Men hun kunne ikke trives der, så hun dro til Galapagos på nytt, og ved "hjemkomsten" sa hun: "*Og her blir jeg til jeg dør, exactemento*". - Det skal nevnes at en ekspedisjon forliste og 14 norske utvandrere omkom. Dessuten forekom flere dødsfall, sågar mord - slik at *drømmen om Galapagos* inneholder det meste av det som gjør denne utvandrerhistorien så spennende. Galapagos ble drømmen som brast for hundrevis av nordmenn, et merkelig eventyr, iverksatt gjennom en kombinasjon av forlokkende prospekt, manglende *research* bygd på et fåtall muntlige utsagn - og muligens smarte agenter. Det var visse likhetstrekk med Ole Bulls "Oleanna" i Pennsylvania. Susen av frihet og gode levevilkår gjennom minste motstandsvei, har alltid tiltrukket store horder - selv om vi alle vet innerst inne at livets vei opparbeides proporsjonalt med innsatsen. Når det er sagt, må vi ikke glemme de ytre omliggende faktorer - som periodevis iverksetter vandringer. Slik har det alltid vært - og slik vil det bli i fremtiden. Galapagos var et fristende agn, et sted som plutselig kom på kartet også for nordmennene - lenge før Thor Heyerdahl i 1952 organiserte og ledet den norske arkeologiske ekspedisjonen til Galapagosøyene. Mange vitenskapsmenn hadde vært på øyene tidligere (bl.a. Darwin), men ingen arkeolog. Ekspedisjonen til Thor Heyerdahl bekreftet at det gjennom tidene hadde funnet sted flere besøk fra Sør-Amerika til øyene i Galapagosgruppen. Det viste seg at fast bosetning på øya var mest umulig fordi

***11. april 2004: Nancy og Jan-Helge Schiefloe med
sønnen Erik på 5 måneder***

det bare var mulig å finne drikkevann i regntiden, en erfaring og "oppdagelse" de kolde nordboere hadde erfart 25 år tidligere. For Heyerdahl ble Galapagos en ny og anerkjennende triumf - for stjørdalingen Johan Kristian Schiefloe og de andre nordmennene ble Galapagos et mareritt.

Og hvordan gikk det så med vår egen Johan Kristian Schiefloe etter at han klokkelig hoppet av? Han tok seg selvsagt strøjobber for å klare seg. Først som hjelpemannskap ved slusene i Panamakanalen, deretter som kranfører hos Standard Oil. Senere synes det som han beveget seg sørover til Argentina.

Johan Kristian Schiefloe giftet seg med Anna Nikoline Sonen den 30. april 1939. De fikk fire barn: Jon Arne (1939), Svein Helge (1941), Gerd Birgit (1942) og Ole Sivert (1947). Familien kjøpte Hegranes (228/5) i 1947.

Johan Kristian Schiefloe jobbet både ved ligningskontoret og for herredsskogsmesteren. Johan Kristian døde den 26. august 1977, etter et voksent liv som nok ikke kan sies å ha startet innenfor A4. Hva han tenkte der han klatret i masten ombord på "Alatga", langt ute i Stillehavet, kikkede ned i den fråtsede sjøen - er ikke godt å si. Han var nok ikke høy i hatten akkurat da, skogskar som han opprinnelig var. Kanskje syntes han derfra, at han så Hegra i den fjerne horisonten. Et varsel om at det var der han hørte hjemme. Hadde han innsett sitt "nederlag", snudd omsider "naivitet" til realisme. Og da stormasta på "Alatga" ga opp, var det nok ikke bare den som brast - men den siste resten av en drøm.

Johan Kristian kom hjem med erfaringer som hadde formet ham. Å søke bedre levekår var likt for mange. Mørke skygger truet fremtiden for Weimarrepublikken og Europa - økonomien begynte å skralte, depresjonen tiltok verden over. Johan Kristian var ikke en naiv hegrasbygg, han var jordnær som få - men hadde sine håp og ønsker, slik som andre. Han tok et valg. Kanskje ikke med basis i palmer, sandstrender og hulapiker - men som et alternativ til alle som da fortsatt utvandret til Amerika. Johan Kristian var ikke annerledes enn de andre, bare mer bestemt - en god egenskap. Han var ingen drømmer. Han hadde fått erfare livets harde realiteter tidligere da han som 17 åring overlevde spanskesyken. At andre alvorlige sykdommer truet der ute fikk han og erfare da han i sumpene rundt Panama kanalen fikk malaria. Han kjempet seg gjennom dette marerittet, og pågangsmotet førte ham til jobb i Standard Oil i Argentina (ved grensa til Bolivia). Her ble han i flere år helt fram til at tuberkulosen satte en stopper for videre arbeid. Valget var sikkert ikke enkelt, men hjemreise var eneste redning. Kampen mot sykdommen vant han etter 8 måneder ved Ringvål Sanatorium. I en alder av 35 år kunne han starte et nytt liv i heimtraktene. Da hadde han vært borte i nesten 10 år.

Familien Schiefloe: mor Anna Nikoline, far Johan Kristian og tre av barna: Gerd Birgit, Jon Arne og Svein Helge

Johan Kristian Schiefloe i kjent positur